

Saadanne Tilfælde af lægelige Fejlgræb kunne dog neppe i større Grad lægges de ikke specielt uddannede kommunale Kønslæger til Last og ere i det hele ikke til at undre sig over, da de ere en nødvendig og forudseelig Følge af, at disse Læger, hvoraf nogle overhovedet ikke have nogen som helst særlig Uddannelse i Kønssygdomme og heller ikke udgav sig for Specialister heri, ere blevne stillede overfor den overordentlig vanskelige Opgave at forestaa — tilmed ene, uden Vejledning eller Kontrol — til Dels meget store Specialklinikker kun for disse Sygdomme. Til disse Klinikker strømmede nemlig et meget betydeligt Antal af hele Hovedstadens veneriske Patienter, hidkaldte ved Kommunens permanente Opslag paa alle Kiosker og ved staaende Annoncer i Aviserne om gratis Behandling, og under visse Forhold kunne Patienter endog tvangsvis henvises hertil. At der herved absolut maatte ske ret hyppige og i sine Følger alvorlige Fejltagelser, er saa umiddelbart indlysende, endog for Lægmænd, at det ikke skulde synes, at der her tiltrængtes noget Bevis. Selvfølgelig kunne alle vi Læger fejle, men at Fejlene maa blive baade langt talrigere og af en langt mere alvorlig Art, naar de ske paa Grund af Mangel paa specielle Kundskaber og Erfaringer, end naar de ske trods disse Egenskaber, maa enhver indrømme.

Det var disse Forhold og hele Sagens samfundsvigtige Betydning, der vare Aarsag til, at jeg straks i Begyndelsen af 1907 skrev min Artikel i „Hospitalstidende“: Dermato-Venerologien og Loven af 30. Marts 1906, i hvilken jeg paaviste, at det var absolut nødvendigt, at Virksomheden som kommunale Kønslæger, i hvilken man lige som havde lagt Tyngdepunktet for Modarbejdelsen af de veneriske Sygdomme her i København, idet den for den allervæsentligste Del erstattede den tidligere regelmæssige Visitation af prostituerede og den tvangsmæssige Behandling af disse paa det tidligere Vestre Hospital — at denne Virksomhed nødvendigvis maatte lægges i Hænderne paa de bedst uddannede venerologiske Specialister. „Hospitalstidende“s Redaktion, der havde den rigtige Forstaaelse af dette Krav, gav det sin fulde Tilslutning. Min Artikel, der var skreven ud fra en mangeaarig stor klinisk Erfaring, ogsaa med Hensyn til de hyppige lægelige Fejltagelser paa dette Omraade, lod jeg omdele til de kommunale Myndigheder, der forestod Ordningen af disse Forhold, men den forblev ganske uanset.

Den væsentlige Del af Ansvaret for de nævnte, for en Storstad ganske uforvarlige og abnorme Forhold ved Besættelsen af disse Pladser maa naturligt komme til at paahvile Stadslægen i København, der ved at besætte dem paa denne Maade ikke kan have haft den rette og fulde Forstaaelse af disse Pladser store samfundsbeskyttende Betydning eller vel snarere ikke kan have haft det rette Kendskab til det Standpunkt, Venerologien nu til Dags indtager som Specialfag indenfor Medicinen, eller til den Kendsgerning, at indgaaende dermatologiske Kundskaber paa Grund af Mangfoldigheden af de syphilitiske Exanthemformer ere en nødvendig Forudsætning for en Venerolog. Dette fremgaar yderligere deraf, at Stadslægen for to Aar siden, da den endelige Besættelse af disse Pladser fandt Sted paa ganske normal Maade, forbigik dygtige, fuldt kvalificerede Venerologer til Bedste for tidligere ansatte Ikke-Specialister, saaledes for de to som Morfinister omtalte Læger.

Jeg har saa indgaaende fremstillet disse Forhold, fordi det tydeligt fremgaar heraf, at Stadslæge Hoff, der skal være i Besiddelse af udmærkede Egenskaber i administrativ Henseende, har den meget væsentlige Mangel ikke at respektere den medicinske Specialuddannelse, og Forstaaelsen af dennes Betydning maa være en absolut Fordring til den Mand, der skal indtage den for hele Landet og Lægestanden saa vigtige Stilling som Medicinaldirektør.

Jeg vedlægger som Supplement min omtalte Artikel fra „Hospitalstidende“.

Deres hengivne

(sign.) Ludv. Nielsen.